

Geneza 1

Geneza 1 ne duce la începutul timpului, la începutul lucrării lui Dumnezeu. În acest capitol, Dumnezeu Se revelează ca fiind Creatorul tuturor! Pe scurt, dar în cuvinte bogate în conținut, ni se prezintă modul în care El creează cerurile și pământul și apoi pregătește pământul în șase zile ca loc de locuit pentru om. Numai Dumnezeu a putut face cunoscute faptele relatate în acest capitol, care au avut loc înainte de crearea omului. Noi le acceptăm cu credință și astfel înțelegem „că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Evrei 11.3).

La început

Geneza 1.1: La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.

Este impresionant modul în care începe Biblia. Chiar primul verset arată clar că aceasta este o carte unică. Fără nicio introducere, Dumnezeu Își începe Cuvântul cu o singură propoziție remarcabilă. Este o propoziție care descrie foarte pe scurt și în cuvinte simple subiectul extrem de amplu și profund al creării universului. Dumnezeu Se revelează pe Sine prin ceea ce creează. Iar atunci când Se revelează pe Sine Însuși, întotdeauna se arată ceva din gloria Sa. Acest prim verset al Bibliei conține, de asemenea, frumuseți care arată ceva din cât de mare și de glorios este Dumnezeul nostru.

Desăvârșire divină

Primul verset descrie relatarea propriu-zisă a creației. Există nouă cuvinte în limba germană. În ebraică sunt doar șapte cuvinte și un total de 28 de litere (4x7). În aceasta recunoaștem o primă frumusețe ascunsă: o referire la perfecțiunea divină în creație.

În simbolismul numeric al Bibliei, numărul 7 reprezintă adesea ceva desăvârșit (compară cu Apocalipsa 4.5; 5.1,6). Numărul 4 este numărul creației, numărul universalității. De exemplu, ne gândim la cele patru puncte cardinale, la „cele patru colțuri ale pământului” (Apocalipsa 20.8) și la cele patru anotimpuri. Acest prim verset al Cuvântului lui Dumnezeu indică deja faptul că Dumnezeu este desăvârșit în ceea ce face și că rezultatul a ceea ce creează este, de asemenea, desăvârșit. Aceasta este subliniat de faptul că cuvântul „bun” este menționat de șapte ori în Geneza 1 în legătură cu acțiunile lui Dumnezeu (versetele 4, 10, 12, 18, 21, 25, 31). În felul acesta pecetea desăvârșirii este pusă pe tot ce a creat Dumnezeu.

Un Dumnezeu etern

La început Dumnezeu a creat - nu ni se spune când a creat Dumnezeu cerul și pământul. Se spune simplu „la început”. Un început care marchează începutul creației și al timpului. Și din nou descoperim gloria lui Dumnezeu. Pentru că - oricând ar fi fost acest început al creației - Dumnezeu a fost acolo înaintea lui! „Creatorul marginilor pământului” este un Dumnezeu etern (compară cu Isaia 40.28; Psalmul 90.2), un Dumnezeu care a fost acolo înainte de toate timpurile. Aceasta este confirmat de Ioan 1.1,2, unde găsim un alt început în Biblie: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu”. Acest început (atemporal) duce la eternitatea dinaintea timpului și arată clar că „Cuvântul”, adică Dumnezeu Fiul, prin care au fost create toate, era cu Dumnezeu din veșnicie și era Dumnezeu Însuși.

Capitolul 1

Un Dumnezeu-Creator

La început, Dumnezeu *a creat* - Dumnezeu este Creatorul! Aceasta este o altă glorie a lui Dumnezeu și un fapt care se regăsește din primul verset al Bibliei până la Apocalipsa. Multe pasaje clarifică aceasta (de exemplu, Iov 38.4; Psalmul 33.6,9; Ieremia 10.12; Ioan 1.1; Romani 1.19,20; Coloseni 1.16; Evrei 1.2). Chiar și în ultima carte a Cuvântului lui Dumnezeu găsim încă faptul că Dumnezeu este adorat ca fiind Creatorul de către cei douăzeci și patru de bătrâni: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești gloria și onoarea și puterea, pentru că Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și au fost create!” (Apocalipsa 4.11).

Cuvântul ebraic „bara”, folosit pentru „a crea”, apare de trei ori în relatarea creației (versetele 1, 21, 27). În fiecare caz se referă la ceva unic, care nu exista încă și care nu putea fi creat decât de Dumnezeu: universul și materia (versetul 1), animalele (versetul 21) și omul rațional (versetul 27). De altfel, aceste trei pasaje răspund la trei întrebări cu care se confruntă științele naturii, și anume:

1. originea materiei,
2. originea vieții animate
3. originea rațiunii umane

Un Dumnezeu personal

Faptul că Dumnezeu a creat arată, de asemenea, în mod clar că El este o *Persoană*. Un Dumnezeu personal, și nu o simplă forță sau o ființă superioară, a creat universul și omul conform unui plan admirabil. Aceasta îl face pe om responsabil față de Creatorul său; o responsabilitate pe care mulți oameni nu vor să o accepte. Dar oricine Îl respinge pe Dumnezeul Creator Îl respinge și pe Dumnezeul Mântuitor.

Un Dumnezeu triunitar

La început, *Dumnezeu a creat* - combinația celor două cuvinte „Dumnezeu a creat” conține o altă frumusețe. În timp ce cuvântul „creat” este la singular, textul de bază folosește cuvântul „Elohim” pentru Dumnezeu. Numele ebraic al lui Dumnezeu, Elohim, este o formă de plural care exprimă mai mult de doi (adică cel puțin trei) - o primă referință ascunsă la natura trinitară a lui Dumnezeu. Câteva versete mai departe, în Geneza 1, găsim o altă referire la aceasta. Acolo citim: „Să facem om după chipul Nostru” (versetul 26).

Trinitatea lui Dumnezeu - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - este un fapt care a fost revelat abia în Noul Testament. Ea devine deosebit de clară la botezul Domnului Isus în Iordan (Matei 3.16,17), la rânduiala referitoare la botez (Matei 28.19) și în binecuvântarea apostolului Pavel către credincioșii din Corint (2 Corinteni 13.13).

Toate cele trei Persoane divine au fost implicate în lucrarea de creație. În afară de Duhul lui Dumnezeu, care este menționat în Geneza 1.2, în 1 Corinteni 8.6 se spune că toate lucrurile provin de la Dumnezeu Tatăl și au luat ființă prin Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. În Evrei 1.2 citim că Dumnezeul trinitar a făcut lumile prin Fiul. Nu mai mulți dumnezei au creat, ci Dumnezeul trinitar. Un mister de nepătruns pe care îl acceptăm și îl admirăm cu credință.

Un Dumnezeu mare

La început, Dumnezeu a creat *cerurile și pământul* - cerurile și pământul par să reprezinte aici toate lucrurile create, întregul univers. Nu ne putem imagina cât de mare este acest univers, în care, conform estimărilor actuale, există 10 la puterea 25 de stele și peste un bilion de galaxii. Dumnezeul nostru a creat toate acestea prin cuvântul Său: „Pentru că El a spus și a fost; El a poruncit și aceea a luat ființă” (Psalmul 33.9). Cât de mare trebuie să fie Creatorul, dacă creația este deja atât de mare!

În Isaia 40.25,26 se spune cu privire la măreția Creatorului: „«Cu cine deci Mă veți asemăna sau cu cine voi fi deopotrivă?» zice Cel Sfânt. «Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a creat acestea, făcând să iasă oștirea lor după număr? El le cheamă pe toate pe nume; prin măreția priceperii Lui și a tăriei puterii, nici una nu lipsește.»” În Iov 38.7, citim că „stelele dimineții cântau împreună de veselie și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie” atunci când Dumnezeu a întemeiat pământul. Măreția și frumusețea lucrării de creație i-a făcut pe îngeri, care, în mod evident, erau deja acolo când Dumnezeu a creat universul, să-L laude și să-L slăvească pe Creator.

Și noi vrem să-L laudăm din adâncul inimii pe acest Dumnezeu-Creator mare. Iar această laudă crește și mai mult atunci când ne gândim că Domnul Isus, prin care și pentru care toate au fost create (Coloseni 1.16), a intrat în această creație acum mai bine de 2.000 de ani, ca un Copil mic și într-o mare sărăcie, pentru a muri în cele din urmă pentru noi pe crucea de pe Golgota!

Pustiu și gol

Geneza 1.2: Și pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor.

S-a discutat mult despre acest verset și despre legătura lui cu versetul 1. Se ridică următoarele întrebări: A fost creat pământul în starea de pustiu și gol descrisă în versetul 2 sau a ajuns în această stare doar mai târziu? Sunt versetul 1 și versetul 2 același moment în timp? Este vorba despre cauză și efect? Versetul 1 trebuie înțeles ca un titlu sau un rezumat al următoarelor zile ale creației?

Există motive întemeiate pentru a crede că versetul 2 nu descrie starea inițială a creației, ci că creația a ajuns în starea din versetul 2 ca urmare a unui eveniment nespecificat¹:

- În Isaia 45.18 se spune că Dumnezeu nu a creat creația ca un pustiu. Cuvântul folosit aici pentru „pustiu” este același cuvânt ca și cuvântul „pustiu” din Geneza 1.2. Dumnezeu nu creează niciodată haos, pentru că El nu este un Dumnezeu al dezordinii (1 Corinteni 14.33).
- În Iov 38.4-7 se spune că îngerii cântau de bucurie atunci când pământul a fost întemeiat. Ar fi făcut ei aceasta într-un deșert și în pustiu?
- În versetul 2 se vorbește doar despre pământ, nu și despre cer. Se pare că haosul domnea doar pe pământ, întunericul era doar peste ape și nu în întregul univers.
- Cuvântul „și” de la începutul versetului 2 indică faptul că versetul 1 nu este un titlu sau un rezumat al zilelor de creație din capitolul 1. Un „și” indică un nou eveniment care urmează celui precedent. Multe cărți biblice încep cu acest cuvânt. În Geneza 1, în afară

¹ Este foarte posibil ca starea descrisă în versetul 2 să fi apărut ca urmare a căderii lui satan. Căderea lui satan este prefigurată de descrierea împăratului Babilonului în Isaia 14 și a împăratului Tirului în Ezechiel 28.

Capitolul 1

de primul verset, fiecare verset începe cu un „și”. Acesta introduce întotdeauna ceva ulterior sau o situație nouă. Ar trebui să fie diferit în versetul 2?

- Combinația de cuvinte „pustiu și gol” (în textul de bază: tohuwabohu) apare doar în alte două pasaje în Vechiul Testament: în Isaia 34.10 și Ieremia 4.23. În ambele pasaje, este folosită pentru a descrie o situație apărută în urma unei judecăți. Aceasta sugerează că este similar în Geneza 1.2.
- Când a fost rânduită ziua de odihnă în Exodul 20.9-11, nu se spune că Dumnezeu a „creat”, ci că a „făcut”: „Pentru că în șase zile DOMNUL a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele”. Aceasta este, de asemenea, o indicație că Dumnezeu nu a creat totul din nou în cele șase zile, ci mai degrabă că a restaurat creația „creată” în versetul 1, pentru a o pregăti ca loc de locuit pentru om.

În a doua parte a versetului, Duhul lui Dumnezeu este menționat deodată. Duhul lui Dumnezeu este o Persoană de Sine stătătoare în cadrul Dumnezeirii. El apare adesea atunci când Dumnezeu se ocupă de pământ și de oameni². De aceea este o rază de speranță faptul că Duhul lui Dumnezeu este menționat în acest moment - Dumnezeu nu a renunțat la pământ, El nu a vrut să-l lase în haos.

Cuvântul „plutire” indică, de asemenea, aceasta. El apare din nou în Deuteronomul 32.11. Acolo citim că vulturul „plutește peste puii săi, își întinde aripile, îi ia, îi poartă pe aripile lui tari” - acesta este modul în care Duhul lui Dumnezeu se ocupă de prima creație pentru a înfrunța distrugerea, pentru a o reînnoi și pentru a o face locuibilă pentru omenire.

Zilele creației

Diferite perspective asupra zilelor creației

De la versetul 3 și până la sfârșitul capitolului, ni se vorbește despre cele șase zile ale creației. Aceste versete sunt foarte bogate în conținut și pot fi privite din diferite unghiuri:

1. *Sensul literal, istoric*

În primul rând, Dumnezeu dorește să ne explice pașii individuali ai modului în care a creat cerul și pământul. El nu face aceasta sub forma unui raport științific. El nu menționează nici tot ceea ce a făcut în detaliu în zilele respective, ci doar ceea ce consideră important în ceea ce privește pregătirea pământului ca loc de locuit pentru om. Cu toate acestea, ceea ce El menționează este absolut corect și de încredere.

2. *Semnificația spirituală*

Zilele creației arată ceva din lucrarea divină a noii creații în sufletul unei persoane (2 Corinteni 4.6). Pașii, pe care Dumnezeu îi face pentru a restabili creația, sunt asemănători cu cei pe care îi face pentru a-i aduce înapoi la Sine pe oamenii care s-au îndepărtat de El. Este prezentată dezvoltarea spirituală a unui credincios de la începutul lucrării lui Dumnezeu până la scopul său final, introducerea în odihna lui Dumnezeu.

3. *Semnificația istoriei mântuirii*

În cursul istoriei mântuirii, Dumnezeu l-a testat pe om în diferite moduri și a tratat omul în funcție de diferite principii. Zilele creației indică, de asemenea, aceste diferite epoci (economii) ale acțiunii lui Dumnezeu cu omul pe pământ. Fără a intra în detalii, aici va fi prezentată doar o posibilă clasificare:

² În diferite cazuri, găsim că Duhul lui Dumnezeu este activ în legătură cu o stare strică: pe lângă pasajul din versetul nostru, de exemplu, în viitoarea restabilire a lui Israel (Ezechiel 37.1,9, 10,14) și la nașterea din nou a unei ființe umane (Ioan 3.6,8).

Ziua creației	Epoca	Perioada de timp
Ziua 1	Inocenței	De la creație până la căderea omului
Ziua a 2-a	Conștiinței	De la căderea în păcat până la potop
Ziua a 3-a	Guvernării	De la potop până la chemarea lui Avraam
Ziua a 4-a	Făgăduinței	De la chemarea lui Avraam până la Legea de la Sinai
Ziua a 5-a	Legii	De la Sinai până la Hristos
Ziua a 6-a	Harului	De la Cincizecime până la răpire
Ziua a 7-a	Odihnei	De la apariția lui Hristos în putere până la sfârșitul domniei de 1000 de ani

Paralele în structura zilelor creației

Relatarea despre cele șase zile ale creației urmează o structură clară. Pot fi recunoscute două grupuri paralele de câte trei zile fiecare. Prima și a patra, a doua și a cincea, precum și a treia și a șasea zi aparțin împreună:

Ziua 1 Dumnezeu cheamă lumina	Ziua a 4-a Dumnezeu face purtătorii de lumină
Ziua a 2-a Dumnezeu face atmosfera și separă apa de jos de cerul de sus	Ziua a 5-a Dumnezeu creează locuitorii acestor habitate: monștrii marini, peștii și păsările
Ziua a 3-a Dumnezeu face să apară uscatul (pământul) și face să crească plantele	Ziua a 6-a Dumnezeu creează animalele terestre și pe om

- Zilele 3 și 6 sunt totodată „zile duble”. Dumnezeu a acționat de două ori în aceste zile. Ambele zile sunt întrerupte cu: „Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”. După ce Dumnezeu a separat marea și pământul, a făcut să crească plantele. După ce Dumnezeu a făcut animalele de pe pământ (versetele 24-25), apoi l-a creat pe om (începând cu versetul 26).
- Primele 3 zile se referă în special la *diferențiere și separare*:
 1. separarea luminii și a întunericului
 2. separarea apelor de deasupra (norii) și de dedesubt (mările)
 3. separarea pământului și a mării
- În următoarele trei zile este vorba mai mult de *rodire și înmulțire*.

Prima zi

Geneza 1.3-5: Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut lumina, că era bună; și Dumnezeu a făcut despărțire între lumină și întuneric. Și Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.

Prima zi începe cu aceea că Dumnezeu vorbește. Ca Dumnezeu care „cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi” (Romani 4.17), El cheamă lumina. Nu este vorba despre soare, care va fi așezat în poziția corectă în raport cu pământul abia în ziua a patra. Este vorba despre o lumină divină, o lumină care este în legătură directă cu Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie de un soare pentru a da lumină. El Însuși este lumină din eternitate (1 Ioan 1.5). De aceea, aici nu se afirmă în mod explicit că lumina este creată sau făcută. Dumnezeu poruncește luminii, ea este acolo imediat și este bună în ochii lui Dumnezeu.

Cuvintele: „Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun” marchează întotdeauna încheierea unei lucrări a lui Dumnezeu. Aici, însă, ele sunt urmate de altceva - Dumnezeu desparte lumina de întuneric. Aceasta este necesar, deoarece Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric (1 Ioan 1.5). Această separare clară a luminii și a întunericului străbate întreaga Biblie. Această separare introduce totodată prima cronologie din Biblie. Dumnezeu numește lumina „zi” și întunericul „noapte”. În legătură cu aceasta sunt introduși termenii „seară” și „dimineață”³. Seara marchează începutul nopții, iar dimineața începutul zilei. Odată cu prima seară și cu noaptea următoare, prima zi este completă.

Semnificația spirituală a primei zile

Când Dumnezeu începe să lucreze asupra unei persoane prin Duhul Său și prin Cuvântul lui Dumnezeu, El aduce mai întâi lumină în inimă. La fel cum lumina a luminat mai întâi haosul de pe pământ, lumina divină dezvăluie starea stricată a omului. Acesta se recunoaște în lumina lui Dumnezeu ca fiind un păcătos care trăiește în întuneric și este întuneric (Romani 3.10-12; 7.1a; Efeseni 2.1; 4.18; 5.8). Dar, în afară de aceasta, Dumnezeu face lumină și cu privire la Sine Însuși: „Pentru că Dumnezeul care a spus: «Lumină să strălucească din întuneric», El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4.6). El Se revelează ca Mântuitorul care îi cheamă pe oameni din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9; Coloseni 1.13), pentru ca de atunci încolo ei să trăiască ca „fii ai luminii și fii ai zilei”.

Despărțirea luminii și a întunericului în această zi este un prim indiciu al subiectului „separării” din Biblie. Prin căderea omului în păcat, întregul pământ a fost murdărit de păcat. Prin urmare, este necesar să ne separăm de păcat. „Ce comuniune are lumina cu întunericul?” (2 Corinteni 6.14) – „Și să nu aveți comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobați-le ... pentru că ceea ce face ca totul să fie arătat este lumina” (Efeseni 5.11,13b).

Ziua a doua

Geneza 1.6-8: Și Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere în mijlocul apelor și să despartă apele de ape”. Și Dumnezeu a făcut întinderea și a despărțit apele care erau dedesubtul întinderii de apele care erau deasupra întinderii. Și așa a fost. Și Dumnezeu a numit întinderea ceruri. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.

³ Astăzi, ziua și noaptea sunt determinate de soare. Însă pentru schimbarea dintre zi și noapte este necesită doar o sursă de lumină în univers și un pământ în rotație. Ambele au fost prezente încă din prima zi a creației.

Capitolul 1

Separarea luminii și a întunericului este urmată de o a doua separare: cerul și pământul sunt separate de o întindere. Până în acea zi, pământul era complet acoperit de apă. Această situație se schimbă acum. Dumnezeu face o separare a apelor prin crearea unei întinderi sau a unei atmosfere între ele. O parte din masele de apă sunt ridicate, iar o parte rămân pe pământ. Dumnezeu numește întinderea intermediară „cer”. Nimic altceva nu mai are loc în această zi. De aceea este și singura zi în care nu se spune: „Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”. Ceea ce are loc aici nu este încă complet și va continua în a treia zi.

Semnificația spirituală a zilei a doua

Separarea cerului și a pământului este o altă referință simbolică. În călătoria sa de credință, credinciosul recunoaște, mai devreme sau mai târziu, că are două naturi în el: natura veche, carnea (numită și „păcat”), care trage mereu în jos și vrea să păcătuiască (apa „dedesubt”) și natura nouă (numită și „duh”), care trage în sus și face ceea ce este bun (apa „deasupra”). El își dă seama că încă mai păcătuiește chiar și după convertire și că nu are în sine puterea de a face binele, deși vrea. Această experiență este descrisă în detaliu în Romani 7. „Pentru că știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun: pentru că voința este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu. Pentru că nu binele pe care-l vreau îl fac practic, ci răul pe care nu-l vreau, pe acela îl fac” (Romani 7.18,19). Aceasta nu este o experiență plăcută, ci implică exerciții profunde. Acesta este și motivul pentru care în a doua zi lipsesc cuvintele: „Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”.

Ziua a treia

Geneza 1.9-13: Și Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele de sub ceruri și să se arate uscatul!” Și așa a fost. Și Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar strângerea apelor a numit-o mări. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Și Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vegetație, iarbă care face sămânță, pomi roditori care fac rod după felul lor, în care este sămânța lor, pe pământ”. Și așa a fost. Și pământul a dat vegetație, ierburi care fac sămânță, după felul lor, și pomi care fac rod, în care este sămânța lor, după felul lor. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

În a treia zi, Dumnezeu Își continuă lucrarea pe pământ. Ca și în primele două zile, Dumnezeu face din nou o separare. El permite ca uscatul să iasă din apă și adună apa într-un singur loc. Forțe puternice trebuie să fi acționat pentru a deforma scoarța terestră; depresiuni în care se adună apa și înălțimi care formează pământul ca o masă de pământ uscat și coerent. La acest eveniment se face referire în limbaj figurat în diferite pasaje din Vechiul Testament: „El a tras un cerc fix peste ape” și „a închis marea cu uși” (Iov 26.10; 38.8). „El adună laolaltă apele mării, El pune adâncurile în cămări” (Psalmul 33.7). „... când impunea mării hotărârea Sa, ca apele să nu treacă peste porunca Lui” (Proverbele 8.29). „Cel care am pus nisipul ca hotar mării printr-o hotărâre pentru totdeauna, încât nu se va trece peste ea? Și valurile ei se agită, dar nu înving; și mugesc, dar nu-l pot trece” (Ieremia 5.22). Dumnezeu numește uscatul „pământ” și apele „mări”. Astfel au fost create cele trei mari spații pentru viață: atmosfera pentru păsări, marea pentru animalele acvatice și pământul pentru animalele terestre și oameni. Găsim această împărțire tripartită a habitatelor și în Psalmul 69.34: „Să-L laude cerurile și pământul, mările și tot ce se mișcă în ele!” (vezi și Apocalipsa 10.6).

Dumnezeu vorbește a doua oară în această zi. El vrea să pregătească pământul ca o bună locuință pentru omenire. De aceea, printr-un alt cuvânt al puterii Sale, El face să iasă plantele din pământ ca hrană. Cuvântul folosit pentru „să dea pământul” apare în acest sens doar aici, în Vechiul Testament. În mod normal, plantele răsar dintr-o sămânță care a căzut în pământ. Dar aici, unde este vorba despre puterea creatoare a lui Dumnezeu, plantele răsar direct la porunca

Capitolul 1

lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, plantele răsar imediat cu semințele lor. Aceasta arată, de asemenea, marea putere creatoare a lui Dumnezeu și perfecțiunea Sa în tot ceea ce face.

Versetele 11 și 12 menționează trei grupuri de plante care sunt vitale pentru oameni și animale:

1. Iarba (sau „verdeța”) - iarba proaspătă, verde, care servește drept hrană pentru animale (versetul 30; Psalmul 104.14; Iov 6.5).
2. Ierburi care dau sămânță - ierburi, legume și cereale care servesc în primul rând ca hrană pentru om (versetul 29; Geneza 3.18; Ps 104:14).
3. Pomi fructiferi – „pomi buni”, „pomi pentru hrană” pentru om (2 Împărați 3.19,25; Leviticul 19.23; Deuteronomul 20.20), care dau rod an de an și se înmulțesc prin semințele din fructe.

Pământul trebuie să fi arătat minunat la sfârșitul celei de-a treia zi! Acolo unde înainte erau doar mase dezorganizate de apă, acum se vedeau peisaje frumoase, în verde proaspăt, cu o vegetație minunată. Putem înțelege foarte bine că se spune din nou: „Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”.

Semnificația spirituală a zilei a treia

A treia zi este ziua învierii (Faptele apostolilor 10.40; 1 Corinteni 15.4). Scoaterea la iveală a pământului uscat indică modul în care se vede viața nouă a credinciosului, viața de înviere. În afară de aceasta, credinciosul primește „pământ uscat” sub picioare în această zi. El lasă în urmă experiențele din Romani 7 și ajunge la Romani 8: „Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus. Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.1,2). El află că nu numai că a murit împreună cu Hristos, dar și că a fost făcut viu și înviat și transferat în El în locurile cerești (Efeseni 2.4-6). Aceasta dă odihnă și pace inimii și este condiția prealabilă pentru creșterea roadei pentru Dumnezeu în viața credinciosului. A doua jumătate a zilei a treia vorbește despre aceasta. Viața nouă din credincios poate fi recunoscută după roade (compară cu Matei 7.20). „Roada Duhului” și „roada luminii” (Galateni 5.22,23; Efeseni 5.9) se manifestă din ce în ce mai mult în viață.

Ziua a patra

Geneza 1.14-19: Și Dumnezeu a zis: „Să fie luminători în întinderea cerurilor, ca să facă despărțire între zi și noapte; și să fie ca semne și ca anotimpuri și ca zile și ani; și să fie ca luminători în întinderea cerurilor, ca să dea lumină pe pământ”. Și așa a fost. Și Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători: luminătorul cel mare, ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mic, ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Și Dumnezeu i-a pus în întinderea cerurilor ca să dea lumină pe pământ și ca să stăpânească asupra zilei și asupra nopții și ca să facă despărțire între lumină și întuneric. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra.

Al doilea grup de trei zile ale creației începe cu ziua a patra. În timpul acestor zile, sunt creați „locuitorii” habitatelor create în primele trei zile. Deși Dumnezeu a chemat lumina în prima zi, acum este vorba despre luminătorii cerului. Este frapant faptul că în aceste versete nu este menționat cuvântul „a crea”. Versetul 16 spune că Dumnezeu „a făcut” cei doi luminători mari. Aceasta ar putea indica faptul că luminătorii nu mai trebuiau să fie creați, deoarece existau deja. Dumnezeu îi crease deja în Geneza 1.1. Cuvântul ebraic „’âôâh” folosit aici pentru „a face” înseamnă ceva de genul „a pregăti sau a alinia”. Dumnezeu plasează acum corpurile cerești la locul lor stabilit în întinderea cerurilor și le dă sarcini în raport cu pământul și cu oamenii de pe el. Trei sarcini sunt menționate în versetele 14 și 15:

Capitolul 1

1. Ele au rolul de a distinge ziua de noapte.
2. Ele servesc ca semne pentru orientare și pentru a determina calculul timpului în zile și ani și perioadele care se repetă în mod regulat în natură. Până în ziua de azi, corpurile cerești sunt cel mai precis ceas care există.
3. Ele trebuie să strălucească pe pământ.

În afară de aceasta, în versetele 16 și 18 se spune că soarele servește la stăpânirea zilei, iar luna, împreună cu stelele, la stăpânirea nopții. Ele „conduc” în sensul că exercită o influență prin răspândirea luminii lor. Deoarece stelele, din punctul de vedere subiectiv al Pământului, sunt relativ mici în raport cu soarele și luna și răspândesc doar o cantitate mică de lumină, ele sunt menționate aici în trecere.

Semnificația spirituală a zilei a patra

Și în semnificația spirituală a celei de-a doua grupe de trei zile este o paralelă cu primele trei. Dacă în prima zi lumina lui Dumnezeu a strălucit în inima întunecată a păcătosului, acum Hristos, ca „Lumina lumii” și „Soarele dreptății”, caracterizează viața credinciosului (Ioan 8.12; Maleahi 4.2). Totodată, credinciosul recunoaște că are responsabilitatea de a fi un martor pentru ceilalți aici, pe pământ. Ca și corpurile cerești, credincioșii sunt chemați ca oameni cerești (1 Corinteni 15.48), atât colectiv (luna), cât și personal (stelele), să răspândească lumina într-o lume întunecată. „... ca să fiți fără cusur și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători (sau: stele) în lume, ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2.15).

Ziua a cincea

Geneza 1.20-23: Și Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de mulțimi de ființe vii și să zboare păsări deasupra pământului, sub întinderea cerurilor”. Și Dumnezeu a creat viețuitoarele mari din ape și fiecare ființă vie care se mișcă, de care mișună apele, după felul lor, și fiecare pasăre înaripată, după felul ei. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Și Dumnezeu le-a binecuvântat, zicând: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți apele în mări; și păsările să se înmulțească pe pământ”. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea.

A cincea zi este paralelă cu a doua zi. În cea de-a doua zi, Dumnezeu a separat apele de jos de cele de sus prin întinderea pe care a numit-o cer. Acum, Dumnezeu creează animale pentru a popula aceste habitate. El poruncește ca apele să mișune de ființe vii. „Mișune de mulțimi de ființe vii” este un joc de cuvinte care indică o mișcare activă și o mulțime (vezi și Geneza 7.21). „Ființe vii (sau suflete)” urmează să ia ființă, adică organisme vii care posedă conștiință și sentimente. Dumnezeu creează astfel ceva complet nou, care nu exista înainte: viața animată. De aceea, în versetul 21 se vorbește și de „a crea” pentru a doua oară. Dumnezeu creează aceste ființe într-o mare varietate, atât din punct de vedere al mărimii, cât și al tipului. Dintre animalele acvatice, sunt menționați în special monștrii marini (în ebraică „tannin”, „cei alungiiți”). Aceasta se referă, probabil, la animale mari precum balenele, rechini și crocodilii, precum și la dinozaurii marini și reptilele uriașe, care au existat cel puțin până la Potop.

Pe lângă creaturile marine, Dumnezeu creează în această zi și păsările. Printre „păsările înaripate” se numără toate animalele care au aripi și pot zbura (de exemplu, insectele, liliecii etc.; compară cu Leviticul 11.19,20; Deuteronomul 14.19,20). Ele urmează să populeze spațiul aerian, care este descris prin cele două limite ale sale (deasupra pământului și având în vedere întinderea cerurilor), deoarece în ebraică nu există niciun cuvânt pentru spațiu aerian.

Având în vedere marea și minunata varietate de animale din mare și din aer, înțelegem bine că se spune din nou: „Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”. Dumnezeu cel viu își găsește

Capitolul 1

plăcerea în viață, în creștere și în înmulțire. El Își arată această bucurie binecuvântând în mod direct animalele create și poruncindu-le să fie roditoare și să se înmulțească. Animalelor acvatice li se poruncește în trei moduri:

1. „Fiți roditori” - aduceți urmași
2. „Înmulțiți-vă” - să producă urmași în mod frecvent și în număr mare
3. „Umpleți apele” - răspândiți-vă

Păsările trebuie să se înmulțească pe pământ (nu în aer). Și aceasta este potrivit, deoarece, deși păsările și insectele se mișcă în aer, ele se reproduc de obicei pe pământ.

Semnificația spirituală a zilei a cincea

În ziua a doua era vorba despre conflictul dintre natura veche și cea nouă a credinciosului. Și în ziua a cincea există conflicte. Însă aici nu este vorba în primul rând de conflicte interioare, cât de circumstanțe dificile, încercări și suferințe în viața credinciosului. Apa este o imagine a acestora în diferite pasaje din Biblie (Psalmul 42.7; Isaia 43.2,16).

Când credinciosul își dă seama că aparține cerului și când strălucește ca o lumină în lume (ziua a 4-a), va avea parte de împotrivire din partea lumii și a lui satan, căpetenia puterii văzduhului. Dar creștinul poate aduce roade într-o lume ostilă și în circumstanțe dificile și poate arăta caracteristicile vieții noi. „Ne laudăm și în necazuri, știind că necazul lucrează răbdare și răbdarea experiență și experiența speranță” (Romani 5.3,4).

Și nu este oare adevărat că tocmai din momentele de greutăți și de dificultăți ies multe roade pentru Dumnezeu? Aceasta este indicat de folosirea repetată a expresiilor „să mișune” și „să se înmulțească”. Pavel și Sila, care au reușit să cânte imnuri în închisoarea din Filipi, sunt un exemplu în acest sens (Faptele apostolilor 16.25). Pe lângă aceasta, credinciosul se poate ridica prin credință ca o pasăre deasupra circumstanțelor și își poate da seama că este o persoană cerească.

Ziua a șasea

Geneza 1.24-31: Și Dumnezeu a zis: „Să dea pământul ființe vii după felul lor, vite și târătoare și animale ale pământului, după felul lor”. Și așa a fost. Și Dumnezeu a făcut animalele pământului, după felul lor, și vitele, după felul lor, și fiecare târătoare a pământului, după felul său. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Și Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și ei să stăpânească peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste vite și peste tot pământul și peste orice târătoare care se târăște pe pământ”. Și Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său; l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat. Și Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste orice vietate care se mișcă pe pământ”. Și Dumnezeu a zis: „Iată, v-am dat orice iarbă care face sămânță, care este pe suprafața întregului pământ, și orice pom în care este rod cu sămânță în el: să vă fie ca hrană. Și oricărui animal al pământului și oricărei păsări a cerurilor și oricărei târătoare care se târăște pe pământ, în care este un suflet viu, i-am dat ca hrană orice iarbă verde”. Și așa a fost. Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, era foarte bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

Ziua a șasea marchează începutul ultimei zile în care Dumnezeu este activ în mod creativ. Ca și în ziua a treia, este vorba tot despre pământ și Dumnezeu face o lucrare dublă. El creează locuitorii pentru pământ: mai întâi animalele terestre și apoi omul. La fel ca și în cazul împărțirii

Capitolul 1

În trei a plantelor din ziua a treia (iarbă, ierburi, pomi fructiferi), în ziua a șasea este menționată o triplă împărțire a animalelor terestre:

1. „Animale” - animalele domestice sau de fermă utile omului (îmblânzite)
2. „târâtoare” - viermii și animalele mici care se mișcă pe pământ
3. „Animalele pământului” - animalele terestre mai mari (sălbatic)

Interesant este că, spre deosebire de animalele acvatice și de păsări, animalele terestre nu sunt binecuvântate de Dumnezeu și nu li se cere să umple pământul. Ele nu trebuie să se impună în habitatul omului prin reproducere excesivă, ci să-l împartă cu el.

„Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.” - odată cu animalele terestre, pământul este acum complet creat ca locuință pentru om. Totul este pregătit pentru punctul culminant al lucrării de creație: crearea omului.

Omul – coroana creației

Cât de unic este omul și poziția sa în cadrul creației devine clar în descrierea creării sale. În unele privințe, aceasta diferă în mod remarcabil de celelalte acte ale creației.

Se începe cu un proces foarte deosebit: „Dumnezeu a zis: «Să facem om»”. Dumnezeu nu a mai vorbit niciodată în felul acesta. El nu dă aici o poruncă generală, ci, în calitate de Dumnezeu trinitar, se sfătuiește cu El Însuși, ca să spunem așa. Omul este atât de unic, încât crearea sa este precedată de această minunată „consultare” în cadrul Dumnezeirii.

Dumnezeu mai spune că omul trebuie făcut „după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. Nici aceasta nu este spus în prealabil despre animale. Ce înseamnă că omul este „după chipul” și „după asemănarea lui Dumnezeu”? Nu înseamnă că omul seamănă în exterior cu Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este un Duh (Ioan 4.24) și nu are trup. „Chipul” și „asemănarea” trebuie să le înțelegem în sens spiritual.

O imagine reprezintă ceva, este expresia a ceva. Creat după „chipul lui Dumnezeu” înseamnă, prin urmare, că omul este menit să-L înfățișeze și să-L reprezinte pe Dumnezeu pe pământ. El este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. Acesta este motivul pentru care omului i s-a dat stăpânire asupra creației și pentru care Adam a dat și nume animalelor. În plus, omul este creat și în „asemănarea lui Dumnezeu”. Aceasta vorbește despre conformitate și asemănare. Omul trebuia să fie asemănător cu Dumnezeu în anumite privințe. Aceasta se datorează, în primul rând, posesiei duhului, care îi permite să aibă părtășie cu Dumnezeu. Și înainte de căderea în păcat, Adam semăna cu Dumnezeu prin faptul că era o ființă curată, nevinovată, fără păcat⁴.

Remarcabil este și faptul că cuvântul „creat” se repetă de trei ori în versetul 27. Dumnezeu folosește acest cuvânt o singură dată la crearea cerului și a pământului (versetul 1) și la crearea vieții animale (versetul 21), dar de trei ori aici. Aceasta arată, de asemenea, că crearea omului a fost ceva foarte special pentru Dumnezeu. Acest gând este încheiat de sentința lui Dumnezeu chiar la sfârșitul lucrării de creație, în versetul 31. Dacă înainte se spunea mereu că totul era „bun”, după crearea omului se spune că totul era „foarte bine”.

Ne întrebăm cum poate fi explicat acest mare interes al lui Dumnezeu pentru crearea omului? Mai ales când ne amintim că omul s-a dovedit a fi complet nedemn de poziția sa deosebită în creație. Putem înțelege aceasta doar dacă ne amintim că, de la început, Dumnezeu a privit la

⁴ Dar, spre deosebire de Dumnezeu, omul putea păcătui și a păcătuit.

Capitolul 1

Hristos, începutul creației (noi) a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Și-a abandonat planul cu omul și îl împlinește în Hristos, care este Chipul lui Dumnezeu, amprenta naturii Sale și strălucirea gloriei Sale (Coloseni 1.15; Evrei 1.3). Hristos, Fiul Omului, este de asemenea Cel care, ca și „Cap peste toate”, va exercita într-o zi o stăpânire desăvârșită asupra creației (compară cu Efeseni 1.10; Psalmul 8.6-9). Cât de minunat este să recunoaștem referiri atât de minunate la Hristos chiar în primul capitol al Bibliei!

Bărbat și femeie i-a creat

În versetul 27, Dumnezeu Își pune acum în aplicare decizia - omul este creat. Este un verset scurt, dar bogat, care conține adevăruri importante. Aflăm că Dumnezeu este Creatorul omului, că există doar două sexe și că bărbatul și femeia au fost creați în mod diferit. Toate acestea sunt puncte care sunt atacate și negate în mare parte astăzi.

Dumnezeu a creat exact două sexe - și nu mai mult - sexul masculin și sexul feminin. Însuși Domnul Isus confirmă aceasta în Evangheliile, explicând că Dumnezeu l-a făcut pe om „bărbat și femeie” de la început (Matei 19.4; Marcu 10.6). În înțelepciunea Sa creatoare, Dumnezeu a intenționat această diferență pentru binele omenirii. Depinde de noi să recunoaștem și să ne ținem strâns de aceasta. Însă, bărbatul și femeia sunt diferiți doar prin natura și caracterul lor, nu și prin valoarea lor în fața lui Dumnezeu. Bărbatul și femeia sunt creați absolut egali, dar diferiți și complementari.

De asemenea, este de remarcat diferența de exprimare din versetul 27, care spune mai întâi: „Dumnezeu l-a creat pe om” (singular) și apoi: „i-a creat (plural) ... parte bărbătească și parte femeiască i-a creat”. Deși Eva nu a fost creată decât la ceva timp după Adam (așa cum arată capitolul 2), ea este deja văzută aici în Adam. Aceasta este necesar ca o introducere la versetul 28, care vorbește despre procrearea omului. Este, de asemenea, o referință frumoasă la Adunare (Biserică) în legătura sa intimă cu Hristos. Încă înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu i-a văzut pe credincioșii care alcătuiesc Adunarea în Hristos și i-a destinat să fie „plinătatea Celui care umple totul în toți” (compară cu Efeseni 1.4,23).

Binecuvântări și sarcini

După ce l-a creat pe om, Dumnezeu îl binecuvântează și îl familiarizează cu sarcinile pe care le-a planificat pentru el (versetul 28). Binecuvântarea pentru om este mai mult de ceea ce s-a spus despre animale în versetul 22. Pe lângă misiunea de a fi roditor, de a se înmulți și de a umple pământul, omului i se dă, de asemenea, stăpânirea asupra pământului și a tuturor animalelor. Binecuvântarea include, de asemenea, puterea și capacitatea necesare pentru ceea ce trebuie să facă omul. Dumnezeu îi dă omului tot ceea ce are nevoie pentru a îndeplini sarcinile care îi sunt atribuite.

„Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul” - acestea sunt primele cerințe, pe care Dumnezeu le dă omenirii. Intenția lui Dumnezeu este ca cuplurile căsătorite să aibă copii (Geneza 9.1; Psalmul 113.9). Copii, care nu numai că vor popula pământul, ci și cerul într-o zi. Un cuplu care se căsătorește cu intenția de a nu avea copii acționează contrar planului lui Dumnezeu pentru căsătorie⁵. Copiii sunt o binecuvântare și un dar de la Dumnezeu. Nu vrem să uităm aceasta, mai ales pentru că în societatea de astăzi există adesea o atitudine complet diferită față de copii.

⁵ Desigur, este diferit dacă un cuplu căsătorit nu poate avea copii din motive de sănătate, de exemplu, sau dacă Dumnezeu refuză dorința de a avea copii.

Capitolul 1

De asemenea, omul este chemat și autorizat să supună pământul și să stăpânească peste toate animalele. Acesta este atât un privilegiu, cât și o responsabilitate. Omul se poate bucura de comorile pământului și este responsabil de menținerea ordinii divine pe pământ. Ca imagine a lui Dumnezeu, omul trebuie să Îl reprezinte pe Dumnezeu, Stăpânitorul absolut al universului, pe pământ și să-și exercite puterea pentru gloria lui Dumnezeu și pentru binele creației Sale.

Omul nu și-a îndeplinit, sau doar foarte imperfect, sarcinile sale. Și în această privință, planul lui Dumnezeu se va împlini doar în Hristos, ultimul Adam (1 Corinteni 15.45). Prin moartea Sa pe cruce, El nu numai că a adus mult rod, dar a adus și mulți copii pentru Dumnezeu. Și El este Cel pe care Dumnezeu L-a pus Stăpân peste lucrările mâinilor Sale. Ca atare, El a primit și puterea absolută asupra animalelor, păsărilor și peștilor⁶ mării (Psalmul 8.7-9), pe care o va exercita în mod desăvârșit și spre gloria lui Dumnezeu.

Hrana

Versetele 28 și 29 arată modul în care Dumnezeu Se îngrijește de creaturile Sale. Ca Cel care, în bunătațe, „dă pâine pentru orice făptură” (Psalmul 136.25), Dumnezeu repartizează oamenilor și animalelor hrana pe care le-a făcut-o în a treia zi. Ierburile purtătoare de semințe și fructele pomilor sunt destinate oamenilor, deoarece numai oamenii sunt capabili să culeagă, să semene și să recolteze semințe pentru a-și pregăti o nouă hrană. Animalele primesc ierburile verzi pentru a le mânca. Abia după Potop, Dumnezeu îi dă omului și carne pentru a o mânca (Geneza 9.3).

Iată, era foarte bine

Întreaga lucrare a creației se încheie în ziua a șasea (compară cu Exodul 20.11; 31.17). Ziua a șasea este, prin urmare, o zi deosebită⁷. Dumnezeu privește acum cu satisfacție la tot ceea ce a făcut și afirmă cu bucurie: „Și, iată, era foarte bine”.

Semnificația spirituală a zilei a șasea

Ca o încununare a creației, în ziua a șasea, omul este creat după chipul lui Dumnezeu și primește sarcina de a conduce pământul. Stadiul cel mai înalt în dezvoltarea spirituală a credinciosului este acela că Hristos, „ultimul Adam” (1 Corinteni 15.45), a luat pe deplin chip în el (Galateni 4.19). În timp ce credinciosul se bucură în ziua a treia că este „în Hristos”, în ziua a șasea el se pierde complet din vedere pe sine însuși, astfel încât numai Hristos este văzut în el. Când Domnul Isus are primul loc și stăpânire în viața noastră, când El este văzut în noi, acesta este cel mai înalt stadiu al creșterii spirituale (Efeseni 4.13,15b). Este starea „părinților” în Hristos, despre care Ioan menționează ca singură caracteristică faptul că L-au cunoscut pe Cel care este de la început - adică pe Domnul Isus (1 Ioan 2.13,14).

⁶ De regulă, peștii pot fi cu greu îmblânziți. Chiar și la Nabucodonosor (Nebucadnețar), căruia i s-a dat o mare putere asupra oamenilor și animalelor în Daniel 2.38, nu se menționează peștii. Prin urmare, se vorbește de o putere deosebită dacă îi poți stăpâni. În mod remarcabil, Domnul Isus a făcut în mod repetat minuni și cu pești, în timpul cât a fost Om pe pământ (de exemplu, Ioan 21; Matei 17.27).

⁷ Întrucât ziua a șasea încheie lucrarea de creație, se presupune că de aceea doar această zi este însoțită de articolul hotărât: ziua a șasea.